

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσα κι' ένενάντα πέντε,
τό Κουδέρνο πάει πρίμα μέ πονέντε.

Ένδέκατος ό χρόνος είναι
κι' Έδρα μας πάλιν αί' Αθήνα.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα, πολύ.
Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εσθείας πρός έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — ό κ τ ώ φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Γιά τά ξένα όμως μέρη — δ έ κ α φ ρ ά γ κ α και ' σ τ ό χ έ ρ ι .

Είς γνώσιν φέρομεν παντός ευμούσου ποιηστή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπη
πρός δύο εικοσάφραγκα, κι' όποιος άπ' έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Πέντε και πεντακόσα,
ροδάνι τρέχ' ή γλώσσα.

Πέμπτη Μαρτίου κι' εικοστή,
σχόλι τής Λαύρας χωριστή.

Μιά φαντασία δάν όπτασία.

Όδξα 'σ'της Φρειδιζρούης τόν γέροντ' άσκητήν,
όδξα 'σ'τόν νικητήν.
Έσπνούν τόν έρημίτην ζητωκραυγαί φρενήρεις,
παικινας μαχητών,
κι' έμπρός του παρελαίπει ό Κάϊζερ ξιφήρης
μέ λάμποντα στρατόν.

Βροντούν τά τυμπανά των, αί σάλπιγγες σαλπίζουν,
γυραιοεται τό κλέος πολεμικών σφαγείων,
και μάρτυρες τροπαίων έμπρός του κυματίζουν
των Πρώσων αί σημαίαι και των Βρανδεμβουργείων.

Τι λάβαρ' άπαστραύπτου, τι κίρατα φυσούν...
ό Κάϊζερ τού ζώνει τό ξίφος τό χρυσούν,
κι' έκείνος ύποκλίνει τήν σπάθην περισφίγγων
ύπό πετώντας ήχους τυμπάνων και σάλπιγγων.

Είσι συναλαζούν τά πλήθη των Τευτόνων
'σ'τού Λάουμβουργ τόν Δούκα, τόν νέον κλοσσόν,

είσι 'σ'τόν έρημίτην των όγδοήντα χρόνων,
τήν άκαμπτον και γαυρον Ιλιάτην των δαείων.

Κατάρα, ψάλλον έλλοι μέ γόους μαύρου θρήνου,
'σ'τόν άρπαγα, τόν γίπα...
πόσους καπνοūs πολέμων τού Πρίγκηπος έκείνου
έσκόρπισεν ή πίπα.

Είσι, στρυφνή Πυθια και Σφιγξ τής Φρειδιζρούης,
εις τής βωθής έρήμου την Ιεράν σιγήν
μυρρινέικρων φόνων άλλαγήτων άκούσις
και βλίπεις μαχομένων άνηλιθέ σφαγήν.

'Αριθμει των δαφνών σου τήν άμετρον σωρείαν
ό δι' όστων άνθρώπων
άκλόνητον ορθώσας τήν Αυτοκρατορίαν
ώς ταίχος τι Κυκλώπων.

Είσι κι' έγώ κραυγαίω 'σ'τού Λάουμβουργ τόν Δούκα,
άν κι' είγες τήν Έλλάδα 'σ'τού κανονίου τήν μπόικα
κι' έκήρυξες πός χάριν τού γένους τού κλεινού
δέν θυσιάσεις αιμα κι' ένός Πομερανού.

Εὐάν δ' Τάυταν γίγας τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδίας,
χρυσὸς τὸν περιβάλλει τῆς νίκης ὁ μανθίας,
σαπείρινος αἰγάζει τῆς δόξης σύρανος
κι' ἀνίπταται πρὸς τοῦτον ὁ γίγαν Γερμανός.

Εἰσοί, βομβεῖ τὸ πλῆθος εὐνόμων πολιτῶν,
εἰδὲ ἴστων Ἀϊτόν,
ποῦ δίχως σὺν Τρικουπῆς ν' ἀρῆθ' πρὸς τὴν βαλβίδα
συνέπηξ' ἑνίαιον καὶ κραταιὸν πατριῶτα.

Μονάχος σύντροφός τοῦ κι' ἀχώριστός του φίλος
μῆνι πιστός του σκύλος,
αἰματομῆνης δόξης ἀκοίμητος φρουρός,
ὡς ποῦ κι' αὐτὴν νὰ φάγῃ ἀχόρτατος καιρός.

Ἄλλη φαντασία δυνως ξελαΐδα.

Σήμερα γιορτὴ τῆς Λαύρας... μὴν κοιμάσθε τόσο χαῖνοι,
μαχητῶν προγόνων πλῆθος πρὸ τοῦ Μπάρμπα παραλαίνει,
τοῦ κυρίου Θεοδωρῆ...

μὲ γοργὸν προβαίνουν βῆμα τὰ σεπτὰ φαντάσματά των
καὶ τὰς σπάθας των γυμνῶν καὶ συγκρούουν τάρματά των
μ' ἓνα κτύπημα βαρῶ.

Γιὰπ καὶ γκοῦπ, ἀρμάτων κτύποι καὶ πατήματα βαρεῖα,
πλημμυρῆ' ἡ φουτανέλια κι' ἡ φλοκάτα καὶ τὸ φέσι,
καὶ χρυσὴν προσφέρουν σπάθην εἰς τὸν Βισμαρκ τοῦ Μωρηᾶ,
μὰ τοῦ δίνουν κι' ἓνα πράσσο νὰ τὸ κόψῃ μὲς ἴσθ' μίση.

Ὁ Θεόδωρος τὸ πράσσο πεσοκίβει πέρα πέρα...
ὦ περιδοξὸς ἡμέρα!

Εἰς τὸ κόψιμον τοῦ πράσσου συγκινεῖται καθὲς λίθος,
μπράβο, Μπάρμπα, γεμῆ σου, Μπάρμπα, ψηφοφόρων σκουῖται
καὶ τοῦ λίνε μ' ἓνα στόμα: [πλῆθος,
«κόψε μας κανὴν' ἀκόμα.»

Τὸ σπαθὶ τοῦ Θεοδωράκη κόβει κι' ἄλλο σὰν καὶ τοῦτο
σ' ἓνα δεύτερο μενοῦτο,
ἡ δὲ Νίκη τὴν ἀσπίδα πρὸς τὸ δόρυ τῆς συγκρούει,
μὰ κλονίεται κι' ἐκείνη τὸν Βισμαρκ ἢ Φρειδερίκον,
ὁ δὲ Πρίγκηψ ὀλοῦξαι ἐντονερίβητος κι' ὀμίνα!...
νὰ ποῦ βῆγῃε ἴσθ' Ἑλλάδα κι' ἄλλος Βισμαρκ σὰν κι' ἑμῖνα.»

Ὅσοι φωνάζουν ὁμοφώνως εἰς τοῦ Λάκουμבורγ τὸν Δούκα
φουτανέλιας καὶ σουρτοῦκα...
ὅσοι ἴστων Βισμαρκ ὁ καθεὶς
κι' εἰντε, βρεῖ, νὰ μὲ χαρῆς,
ποῦ θαρρεῖ πως εἶσαι καὶ μὲς κάνεις τὸν καμπόσο,
ἂν καὶ σὺ τὸν Θεοδωράκη δὲν τὸν εὐθάνεις μῆτε τόσο.

Ἔνας Βισμαρκ εἶναι μόνον, ὁ κύρ Μπάρμπας δηλαδὴ,
τὸ ποῦλι μὲς, ἡ τζιτζικα, ποῦγει τζιτζικα λαμῶ,
καὶ γεμῶνα καλοκαίρι σὰν τζιτζικα κελιδεῖ
ἐπὶ ὄρμους καὶ μπαλκόνια δίχως νάχη τελεωμῶ.

Κι' ἂν κανένας Αὐτοκράτωρ δὲν τοῦ ἄγριος σπαθὶ
φτοῦ! κι' ἄς πᾶν νὰ χαθῆ...
τὴν ἀκούραστον τοῦ γλώσσαν ἔχει ξίφος κοπιτῶν
καὶ μ' ἐκείνην κόβει ράβδι τῶν σχεδίων τὸν σωρῶν.

Γιὰ τῆς φίλης Δημητσάνας τὸν ἐρίτιμον πολίτην
ὑποτρέμου καὶ τὰ χεῖλη βυζαντινὰς κορασιᾶς,
κι' οἱοὶ λὴν τῆς Φρειδερίκον τοῦ μεγάλου ἰρημῆτην
πῶς ὁ γέρον θὰ ντροπισθῆ ἀσκητῆς τῆς Κηφισσιᾶς.

Προσφανεῖ τὸν γέρο Βισμαρκ ὁ σκηπτύχουρ Γερμανός
καὶ λαοὶ ἄσφηροῦν,
προσφανεῖ κι' ὁ Βασιμαδάκης, Αὐτοκράτωρ Συρμανός,
Θεοδωρῆν τὸν σιδηρῶν.

Εἰς φρενὸν συγγὰς ἐξάψει ἡ πανήγυρις μὲ φέρι
ὅταν βλέπω ποῖος Βισμαρκ καὶ ἴσθ' κράτος μὲς ἰφάνη...
ἄλλ' ἐνθ' τοῦ Γουλιέλμου τοῦ φιλεῖ ὁ Βισμαρκ χεῖρ
σκίβει κατ' ὁ Βασιμαδάκης καὶ φιλεῖ τοῦ Δεληγιάννη.

Τρέχει κόσμος εἰς τὸν Βισμαρκ ἀπὸ τῶν τετραπεράτων,
ἀλλὰ τρέγου καὶ ἴστων Μπάρμπα Συρμαναῖς μὲ τὰ μωρὰ των,
καὶ τοῦ λίνε ἐσώσε, Μπάρμπα, τὰ φτωχὰ μας τὰ μωρὰ,
νὰ μὴ πάθου ἰλαρὰ,
κι' ἀπαντῆ ὁ πρὸς Μπάρμπας ἰλαρὸς παρατηρῶν
πῶς θὰ δούν τὴν Βασιλείαν καὶ τὸ φῶς τοῦ ἰλαρόν.

Ξεκουράζεται ὁ Βισμαρκ τῶν φλογῶν καὶ τῶν σιδηρῶν
εἰς τὰ δέρματα πανθῆρων,
μὰ κι' ὁ Βισμαρκ τῆς Ἑλλάδος ἀρχινᾷ τὰς ἐπισκοπίσεις
ἴσθ' ταμπάκια τῆς Σύρας ὡς εἰδητῶνα βυροσδιφῆς,
καὶ πιστῶν κυττάζων στίβας λίγ' εἰς ἓναν παπουτοῦθ
πῶς θ' ἀργάση σὰν ἐκείνα καὶ καμπόσαν τὸ πεσῶ.

Τῆς εὐπλόου Γερμανίας ὁ κλεινὸς καρδιοκῆρυξ
παραιτεῖ τὸν ποῦσοῦλά του κι' ἀναπαύεται μονήρης,
ὁ δὲ μπάρμπα-καπιτάνιος πνιγομῆνας ναυαγῶν
δὲν κουράζεται καθόλου σὲ φουρτοῦλας ἐκλογῶν,
ἀλλ' ὑπόσχεται βατόρινα τραντακτὰ ἴσθους Συρμανούς
καὶ τῆς Σύρας ὁ Μπουρλιδὲς ξεφρωξῶν «ἀχωνούς.»

Ποῖος Βισμαρκ... παραλάσει, τράκαις, ἀνθη, περιστέρια,
μὰς καὶ μόντε φιλά ἴσθ' στόμα, μὰς καὶ μόντε φιλά ἴσθ' ἴσθ'
τὶ γυναικίς τοῦ φωνάζαν «Θεοδωρῆ νὰ σὲ χαρῶ.» [Χῆρις,
τὶ κορίτσι τὸν φιλῶσαν σὰν τὸ κρῖο τὸ νερῶ.

Μὲ χροῖαν ροδῆς ροδίει μὲς ἴστων ρόθων τοὺς σωρούς,
ἐλυθῆκαν τὰ κορόνια καὶ τῆς ἀμίας Ἀγγερούς,
μὲ τὴν Σύρα τὴν ἀπῶνα γαυριᾷ κι' ἡ κάτω Σύρα
κι' ἡ σκιά τοῦ Φερεικῆθ βουτημῆνη μὲς ἴσθ' φεῖρα
ἴσθου κυρίου Βασιμαδάκη ἐτριγυρῆ ἐν σπουδῇ
τὸν ἀφείριστον νὰ ὄθ.

Ἔσπευσε κι' ἀέργων πλῆθος καὶ τραβῶντας τὰ μαλλιά
τάισέ μας, τοῦ φωνάζουν, καὶ δὲν βῆρακιμα δουλειᾶ,